

DESPRÉS DE LES ELECCIONS

El conservadorisme al poder

Les eleccions del dia 12 de desembre al Principat d'Andorra, si bé van revestir-se d'un cert aire renovador arran de les campanyes electorals, van palesar l'afany conservador de la gran majoria d'andorrans.

Les setze candidatures que anaven a la palestra en les set circumscipcions o parròquies andorranes presentaven diferents opcions a l'electorat, si bé no pot parlar-se de tendències de dretes o esquerres, sinó que potser seria millor classificar-les segons el poder econòmic dels capdavanters del grup polític —amb cap visible i invisible—, tret d'alguna excepció. A Sant Julià de Lòria, parròquia que presentava la major oferta de candidatures —un total de quatre—, un grup de joves, estructurats com a partit polític, va trencar amb la tradició de la busca del vot porta a porta i va llançar-se a la lluita política amb un programa com a única arma i un debat públic per a presentar batalla. L'esclatxa que signifiquen aquest grup de joves (Grup de Joves Laureadians) en la parròquia de Sant Julià de Lòria és una mostra del que hauria de ser la política electoral en un futur. En aquesta circumscipción, on l'hegemonia dels dos «clans sagrats» dels Reig i dels Pintat —els capdavanters d'ambdós grups han estat caps de govern— regnava per damunt de tot, sense permetre el mínim independentisme, el 20 % dels sufragis recollits per aquest grup de joves és una esperança de futur.

La participació de l'electorat va ser massiva en quasi totes les parròquies, tret de la de la Massana, on es presentava una llista única, que va rebre un «vot de càstig» traduït en 69 vots blancs dels 203 sufragis emesos, amb un índex de participació del 49 %.

El percentatge global dels que van acudir a les urnes va situar-se als voltants del 80 %, arribant a la cota del 88 % en la parròquia d'Escaldes-Engordany. En aquesta circumscipción s'enfrontaven dues candidatures de tendències totalment oposades. D'una banda, els continuistes, que, si

D'ací a pocs dies els caps del nou executiu andorrà juraran el càrrec. Encara hi ha moltes incògnites en l'aire, però és ben clar que els electors han triat, una volta més, el «seny» del conservadorisme.

M. Carme Grau-Ribot

Dalt, a l'esquerra, Òscar Ribas; a la dreta, Josep Pintat. Baix, Estanislau Sangrà, ¿el futur síndic?

bé van presentar un programa polític, són ja persones que ja havien format part del Consell —un d'ells havia estat síndic general— i, segons el que hem pogut observar, han sabut arrossegar una població que, dos anys abans, a les eleccions comunals, havia votat els seus oposants, portant al poder un equip jove, amb el suport del primer grup polític estructurat (UCPA), i que aquesta vegada no ha sabut presentar una candidatura prou forta per lluitar contra els «sagrats».

Andorra la Vella, capital de les Valls, va ser l'escenari d'un dels més durs enfrontaments polítics de la seva

història. Després d'unes campanyes electorals «a l'americana», amb vehicles amb música, cartells i adhesius, tal com també va fer-se a Escaldes, amb mítings inclosos, els nervis dels polítics al poder, amb una certa aprehensió de no tornar a ser elegits, van aflorar el dia de les eleccions i, sobretot, durant la llarga nit que precedí

L'elecció de síndic i cap de govern

Segons la legislació —cal recordar que no hi ha cap constitució—, durant els cinc primers dies del mes de gener quedarà constituïda la nova assemblea i es procedirà a l'elecció del síndic i del sots-síndic —president i vice-president—. L'elegit pot eixir de

dirigir la política des d'un segon pla, però amb un home de confiança en el lloc de poder. La parròquia de Canillo, amb un ex-conseller del seu govern, és totalment favorable a la seva política. Encamp, amb el grup que s'autodenomina S. Reig, tindria també probabilitats de donar-li suport, com també el grup d'Ordino, ancestralment a l'oposició, podria ara decantar-se cap a l'opció Reig. A la Massana, dels consellers elegits, n'hi ha tres que són incondicionals al clan, i tot indicaria que al darrere de la formació de la candidatura hi hauria un ex-ministre d'Òscar Ribas.

Queda, doncs, la parròquia de Sant Julià, feu del grup Reig, on ha rebut una franca derrota en benefici dels atàvics opositants Pintat, i les viles més poblades, Andorra la Vella i Escaldes-Engordany. En la primera, tres dels consellers seran favorables a Pintat i l'altre se situarà a l'oposició, doncs, favorable a Ribas. Sembla que la clau de volta es troba a Escaldes, on Estanislau Sangrà, ex-síndic, hauria de decantar-se cap a una de les dues opcions. No pot dir-se que l'una representi el progrés i l'altra l'immobilisme, però segons la imatge que han donat els dos governants, podria aventurar-se l'opinió que, si bé Òscar Ribas va abandonar la lluita i dimití com a cap de govern, té una imatge més política, més dinàmica que la que ofereix Josep Pintat.

L'entrada d'Espanya a la CEE representa un dels reptes més importants per al nostre país. La clarividència en les negociacions i l'assoliment d'un reconeixement internacional són premisses cabdals per al futur del que ja s'anomena «Hong-Kong» europeu. L'opció que ha pres l'electorat andorrà potser pot titllar-se de conservadora i tradicionalista; el vot del jovent que, per primera vegada votava a partir dels 18 anys, no s'ha traduït en un acaparament d'escons per part dels més innovadors. Potser ens trobem davant d'una mostra col·lectiva del «seny» andorrà que ha tingut por de la inexperiència i que s'ha volgut assegurar un futur amb homes ja bregats en política i negociacions. La decisió del poble andorrà demostrarà el seu encert ben aviat. El Consell General, amb el síndic al front, elegirà cap de govern i, conjuntament amb els Serveis dels Coprínceps, caldrà nomenar una comissió negociadora que haurà d'anar a Brussel·les a fer sentir la veu de l'Estat andorrà, i obtenir per a ell unes garanties jurídiques que assegurin un futur a aquest país pirinenc. □

els resultats en aquesta parròquia. Cal saber que tot elector té el dret de fer-se la seva papereta de vot «a la carta», barrejant els candidats de les llistes presentades. Llavors, la mesa electoral veu la seva feina incrementada, i en el cas d'Andorra la Vella, on els candidats van passar per pocs vots de diferència, totes i cadascuna de les 1.370 paperetes recollides van haver de ser examinades pels interventors de cada bàndol. Així, van necessitar vuit hores i mitja per realitzar l'escrutini, que va donar un resultat interessant, puix que, per primera vegada en el sistema majoritari vigent, s'hi barrejava la proporcional «sui generis», amb la inclusió d'un candidat de la llista opositora a la majoria al poder, al total dels consellers que ocuparan els quatre escons corresponents a aquesta parròquia.

la mateixa Cambra o pot ser una persona de fora. Haurà d'aconseguir la majoria absoluta, o sia, 15 vots, atès que el total del Consell és de 28 consellers, 4 per parròquia.

Ara és el moment dels pactes i les aliances secrets entre els cacics i els caps de grup. Comptes i càlculs de probabilitats, favors i tractes especials, cadires i carteres són tema de conversa en els cercles polítics del Principat. Per una part, hi ha l'opció Reig, representada per l'ex-cap de govern, Òscar Ribas Reig, que va dimitir l'any 84, abans de finalitzar el seu mandat, per manca de llibertat d'acció a l'hora decisiva. Òscar Ribas podria col·locar un home del seu grup al front de l'executiu andorrà, sempre que compti amb el suport de la majoria de les parròquies. Tot sembla indicar que Ribas desitjaria